

LA SOBREPOTECCIÓ

Reunió del grup dia 10 de febrer del 2010

Pensar en els fills i no pels fills.

La sobreprotecció per part dels seus pares és un dels problemes de molts joves. És una actitud que s'ha d'evitar però sense caure en l'altre extrem: la despreocupació o excés d'autonomia. No hi ha una edat per cada grau d'autonomia ja que varia en funció de la maduresa i caràcter de l'infant, de si hi ha germans grans, etc..Els fills petits volen cremar etapes més ràpid i normalment s'avancen i moltes vegades estan més mimats i protegits. Pels pares, el problema esdevé quan no tenim clar el que els hi hem de deixar fer. A més a més, hi ha la influència externa: el que fan els altres nens. Moltes vegades les respostes als nostres fills no han de ser immediates, hem de disposar de temps per a pensar. El fet de que ens sorgeixin dubtes és un fet positiu.

Tampoc volem fer patir als nostres fills, els volem protegir del patiment però com no sabem què els farà patir, potser projectem els nostres patiments. Això afecta també a la informació que els hi donem, pensem si la podran assimilar...

També parlem dels models que tenim els pares i amb els que pressionem els nostres fills. Això els hi pot crear inseguretats. Hem d'intentar potenciar les seves habilitats ja que en general es tendeix a homogeneïtzar les capacitats. Hi ha també la opinió de que la pressió dels pares pot ser bona ja que pot empènyer el fill a esforçar-se més. També hem de tenir en compte que els fills no només estan influenciats pels pares: és molt important la influència dels amics i d'altres adults amb els que es relacionen.

Es parla de l'autoestima dels nens més petits i com el nivell d'autoestima va variant en funció de les seves experiències. Als pares ens agradaria que els nostres fills tinguessin un suficient nivell d'autoestima.

Si sobre protegim els nostres fills i assumim les conseqüències dels seus actes no maduraran. Els pares van a l'escola a protestar i a defensar el seu nen, culpen als amics del que fa el seu fill, etc...de manera que els nens només tenen una part de la llibertat: fer més o menys el que volen i quan volen però no assumeixen les conseqüències dels seus actes i sempre busquen a un altre a qui culpar i que es faci responsable de les seves errades.

També hem de pensar que els nostres fills tenen una part de responsabilitat en la seva formació. El caràcter també se'l van formant ells encara que, evidentment, els pares som una influència molt important.

Hauríem de seguir el model emprat quan el nostre fill aprenia a caminar: no se'ns va acudir empenye'l ni anar-li posant una cama al davant de l'altra. El problema està en que en altres situacions no tenim tan clar el que hem de fer.... És important que els pares transmetem seguretat i tranquil·litat. I tenir en compte que la confiança en els nostres fills els fa avançar molt!